

Anskuelse om den Ting er ikke forandret, den har været i mange Aar, som den er nu, og er ikke forandret siden den 23. Oktober i Fjor, da vi her i Rigsdagen tog Stilling til den Sag. Det er min Mening, at vi i denne Sag maa holde os ganske klart for Øje, at det er den største Lykke for Danmark i Øjeblikket at faa en Landegrænse, der saa vidt muligt falder sammen med Sproggrænsen, og jeg ser ikke rettere, end at den Mand, der ikke i dette Øjeblik lægger sit Lod i Vægtskaalen for, at dette kan ske, men arbejder for, at vi kan faa en Grænse, om hvilken der vil blive Uro i Fremtiden, paatager sig et meget tungt Ansvar. Det Ansvar vil jeg i alt Fald ikke have. Derfor har jeg, saa langt jeg har kunnet række, sagt min Mening om den Ting, nemlig at det er en national Grænse, vi skal have. Danmark har en Lejlighed som intet andet Land i dette Øjeblik til at faa en virkelig national Grænse, og dersom vi forpasser det Øjeblik, vil der hvile et meget tungt Ansvar paa den Rigsdag, der gaar med dertil. Det er mit Standpunkt, og det kan ikke kaldes at falde nogen i Ryggen. Men jeg kan nok sige, hvem der er faldet nogen i Ryggen. Det er det ærede 6te Medlem for Københavns Amt og hans Partifæller, som i Fjor ved denne Tid ikke tænkte paa, at Flensborg skulde med til Danmark. Der var den Gang kun to Mænd i Højre og Venstre, som tænkte paa det, nemlig det ærede Medlem fra Hjørring (Vanggaard) og det ærede 7de Medlem for Randers Amt (Harboe), ellers var vi godt nok alle sammen enige om, at det var det heldigste, at Flensborg ikke kom med til Danmark. Senere er de løbet i to Tempi; jeg ved ikke, om det er for at faa det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) med, at de har valgt de to Tempi, men i hvert Fald, de er løbet. Først rendte de fra Sproggrænsen, saa fra Selvbestemmelsesretten, og nu er de ude i en ren Anneksionspolitik, som det er sagt saa udmærket i Dag baade af den højtærede Statsminister og den højtærede Minister for sønderjyske Anliggender. Jeg kan ganske slutte mig til de Udtalelser, som er faldet i den Erklæring, som er afgivet af mit Partis Formand i Dag, og jeg betoner gentagne Gange, at jeg anser det for det vigtigste, der kan foreligge for os i dette Øjeblik, at vi gør alt, hvad vi kan, for at nøjes med den virkelig nationale Grænse, som er den eneste, der kan blive varig, og den eneste, om hvilken der i Fremtiden kan blive Ro

mod Syd. Jeg ser, at Anneksionsmændene i deres Desperation endog saa er gaaet saa vidt, at et lille Blad her i København, der udgives af Landstingsmand Foss, taler om at bringe Diskussionen om dette Spørgsmaal ud paa Gaden, taler aabenlyst om Gadens Parlament. Jeg har egentlig ikke vidst, at Landstingsmænd er til for at appellere til Gadens Parlament. Men jeg kan trøste den ærede Landstingsmand med, at hvis han kan finde sig til Rette i den Situation, saa kan jeg ogsaa. Jeg tror, Flertallet i det danske Folk og alle de danske Arbejdere vil forstaa, at det nu gælder om at holde en ren Stilling i det nationale Spørgsmaal, og de lader sig i hvert Fald ikke lokke med paa noget som helst af de Eventyr, som det konservative Folkeparti og til Dels Venstre nu søger at føre os ud i.

Det ærede Medlem fra Kolding (N. Johan Laursen) gjorde nogle Bemærkninger til mig af en noget underlig Natur. Det drejede sig om saadanne Spørgsmaal som Valdemarsdagen og Kong Valdemar Sejrs. Begge Faktorer stammer fra 1219, tror jeg, og jeg havde strengt taget ikke tænkt mig, at vi skulde drøfte disse middelalderlige Forhold ved denne Finanslovbehandling. Men da det ærede Medlem ikke kunde dy sig for at angribe mig for en Tale, jeg har holdt i Kolding, vil jeg for det første sige, at den Tale refererede han efter „Kolding Avis“, som ikke just er berømt for sine gode Referater. Jeg skal imidlertid ikke gaa videre i Rette med ham for det, for jeg indrømmer, at jeg paa Mødet i Kolding gjorde syndigt Løjer baade med Valdemarsdagen og med Valdemar Sejrs. Jeg mener, at de Fester, der blev lavet i Sommer paa den saakaldte Valdemarsdag, var i Virkeligheden ganske skandaløse. De var for det første ganske urimelige, fordi det ikke er fastslaaet, at Slaget stod paa den Dag, og for det andet, fordi Dannebrog først blev Rigsflag 200—300 Aar efter, at Slaget havde staaet. Desuden var det ganske malplaceret, nu da Estland, som Danmark for 700 Aar siden havde undertvunget, endelig begynder at kæmpe for sin Frihed, saa at holde Fest og saa at sige sætte Foden paa Nakken af dem og haane dem for deres Nederlag for 700 Aar siden. Det var temmelig meningsløst, og jeg saa ingen Anledning til, at vi skulde deltage i den Komædie; derfor bekæmpede jeg den Fest.

Hvad Valdemar Sejrs angaar, skal jeg ikke komme ind paa denne historiske Person. Jeg mener, at han kan hvile i sin